Solemnitat del Sagrat Cor de Jesús (A)

Text de l'Evangeli (*Mt* 11,25-30): En aquell temps, prenent Jesús la paraula, digué: «Et dono gràcies, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has amagat aquestes coses als savis i prudents, i les has revelat als infants. Sí, Pare, perquè així ha esdevingut plaent davant teu. Totes les coses m'han estat donades pel meu Pare; i ningú no coneix el Fill sinó el Pare, ni el Pare ningú no el coneix sinó el Fill i aquell a qui el Fill ho vulgui revelar.

Veniu a mi tots els qui esteu fatigats i afeixugats, i jo us alleujaré. Preneu el meu jou sobre vosaltres i apreneu de mi, que soc mansuet i humil de cor, i trobareu el repòs per a les vostres ànimes, ja que el meu jou és suau i la meva càrrega lleugera».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Veniu a mi (...). Preneu el meu jou sobre vosaltres i apreneu de mi»

Fra Justo DÍAZ Villarreal OSA
(Città del Vaticano, Vatició)

Avui, el Senyor no ens ofereix una idea, sinó el seu Cor obert. Les seves paraules: veniu, accepteu, feu-vos deixebles meus (cf. Mt 11,28-29); són com tres passes d'una mateixa experiència. Primer de tot, ens crida, perquè sap que l'home, que es busca a si mateix lluny de Déu, acaba fatigat de la seva pròpia grandesa imaginada. Després, ens lliura el seu jou: no una càrrega que aclapara, sinó un vincle d'amor que ordena la vida. Finalment, ens convida a aprendre d'Ell, mansuet i humil, perquè només la humilitat obre la porta d'una vida amb sentit i d'una vertadera capacitat d'estimar i servir.

Sant Agustí ho copsà admirablement: si l'Altíssim s'ha anorreat, per què l'home s'infla? El qui pretén elevar-se sense el Crist acaba trencant-se per dins; el qui s'abaixa a la mida de l'Humil entra en la veritat. I la veritat no humilia l'home tot destruint-lo, sinó que li retorna la seva forma més bella: la del fill amat (cf. Serm. 70).

L'Evangeli ens diu, precisament, que el Pare revela els seus misteris als menuts (cf. Mt 11,25). Hom no entra en el Regne mitjançant l'autosuficiència, sinó per la petitesa recuperada del cor creient.

Així, el repòs que ofereix Jesús no és evasió ni fredor davant del dolor del món. És la pau del qui ja no necessita defensar el seu orgull ni sostenir-lo amb falses raons. És una pau que permet estimar, servir,

carregar i esperar. El Cor del Crist ens introdueix en la història amb una nova llibertat, ferms en la seva amistat i portadors de la seva pau “desarmada i desarmant”.

Per això, anar envers el Crist, al seu Cor, és camí de llibertat i de veritat. Prendre el seu jou és caminar units a Ell. Aprendre del seu Cor és acceptar que la grandesa cristiana no consisteix a dominar, sinó a servir la comunió i la pau. Ho resumia bellament el Sant Pare Lleó XIV: «Aquesta és la pau del Crist ressuscitat: una pau desarmada i una pau desarmant, humil i perseverant. Prové de Déu, el Déu que ens estima tots incondicionalment».

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «El Senyor crucificat és un testimoniatge insuperable d’amor pacient i d’humil mansuetud» (Sant Joan Pau II)

- «Només contemplant la humanitat sofrent de Jesús podem esser mansuets, humils, tendres com Ell. No hi ha altre camí» (Francesc)

- «(...) El Sagrat Cor de Jesús, traspassat pels nostres pecats i per la nostra salvació, ‘és considerat com el signe i el símbol eminents... d’aquest amor que el Redemptor diví sent constantment envers el Pare etern i envers tots els homes» (Catecisme de l’Església Catòlica, nº 478)

Altres comentaris

«Veniu a mi tots els qui esteu fatigats i afeixugats, i jo us alleujaré»

Mn. Antoni DEULOFEU i González
(Barcelona, Espanya)

Avui, quan ens trobem cansats pel quefer de cada dia —perquè tots tenim càrregues feixugues i a vegades difícils de suportar— pensem en aquestes paraules de Jesús: «Veniu a mi tots els qui esteu fatigats i afeixugats, i jo us alleujaré» (Mt 11,28). Reposem en Ell, que es l'únic que ens pot descansar de tot el que ens preocupa, i així trobar tota la pau i tot l'amor que no sempre ens dóna el món.

El descans autènticament humà necessita una dosi de “contemplació”. Si aixequem els ulls al cel i preguem amb el cor, i som senzills, segur que trobarem i veurem Déu, perquè allà hi és («Et dono gràcies, Pare, Senyor del cel»: Mt 11,25). Però no només és allà, trobem-lo també en el “jou suau” de les petites coses de cada dia: vegem-lo en el somriure d'aquell nen petit ple d'innocència, en la mirada agraïda d'aquell malalt que hem visitat, en els ulls d'aquell pobre que ens demana el nostre ajut, la nostra

bondat...

Reposem tot el nostre ésser, i confiem-nos plenament a Déu que és la nostra única salvació i la salvació del món. Tal com ho recomanava Joan Pau II, per a reposar veritablement, ens cal adreçar «una mirada plena de joiosa complaença [al treball ben fet]: una mirada "contemplativa", que ja no aspira a noves obres, sinó més aviat a gaudir de la bellesa del que s'ha realitzat» en la presència de Déu. A Ell, a més, ens cal dirigir-li una acció de gràcies: tot ens ve de l'Altíssim i, sense Ell, res no podríem fer.

Precisament, un dels grans perills actuals és que «el nostre és un temps de continu moviment, que sovint desemboca en l'activisme, amb el fàcil risc del "fer pel fer". Hem de resistir aquesta temptació, procurant "ser" abans que "fer"» (Joan Pau II). Perquè, en realitat, com ens ho diu Jesús, només hi ha una cosa necessària (cf. Lc 10,42): «Apreneu de mi (...) i trobareu el repòs» (Mt 11,29).